

[Poul Møller.]

arbejde med os, giver os en længere frist, den frist, som er nødvendig for, at vi kan få at vide, hvad det drejer sig om.

Når det ærede medlem hr. Per Federspiel og jeg har stillet det forslag til dagsorden, som er forelagt af det ærede medlem, er det, fordi vi herigennem håber på et nyt initiativ. Jeg erkender, at den høje regering har forsøgt på flere punkter at få de syv til at udsætte, at få de syv til at fremhæve, at formålet med deres dannelse må være at samle Europa, og jeg erkender, at man har taget hensyn hertil ved planernes udformning, men det har ikke befriet os for frygten, som jeg nævnedede i min tale.

Jeg synes, man har overset, at vi er medlem af Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation, og at denne organisation er oprettet for at udvikle det økonomiske samarbejde og den frie handel mellem 17 europæiske lande. Burde man dog ikke give denne organisation en lejlighed til på højeste plan at tage stilling til den situation, der nu er skabt? Så vidt jeg ved — jeg kan huske fejl — har ministrene ikke været samlet i OEEC siden november eller december i fjor. Men foreligger der ikke nu en ny situation, nu da man ved, at hvis ikke OEEC kan finde en ordning, hvis ikke de seks og de syv og også landene udenfor kan finde en ordning, sejler Europa ud i en todeling, så skabes der en ny blok? Skulle det ikke være den nye situation, der kunne give anledning til at samle ministerrådet og prøve, om man dog ikke i den 12. time kunne finde en fælles europæisk løsning? Da vi alle har haft som mål, og da vi alle under denne debat har udtrykt ønske om en fælleseuropæisk løsning, skulle man så ikke tage det hensyn til 76 eller måske kun 75 medlemmer her i højre side af salen, at man dog forsøger at bruge Den økonomiske Samarbejdsorganisation, som eksisterer, og som har til opgave at koordinere det økonomiske europæiske samarbejde, inden man lader konvojen sejle ud, som den højtærede udenrigsminister udtrykte det? Vi tillægger det megen betydning, at dette initiativ bliver taget, og det kan vel ikke være helt verdensfjernt at tænke på OEEC i denne forbindelse.

Jeg minder om, at ærede medlemmer også fra regeringspartierne så sent som i slut-

ningen af april vedtog den resolution i Europarådets rådgivende forsamling, som det ærede medlem hr. Per Federspiel nævnte. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var til stede under disse forhandlinger og også under komitéforhandlingerne og stemte for en resolution, hvori man opfordrede regeringerne til nu at gå til OEEC og gennem OEEC inden den 1. januar 1960 at få skabt en beslutning om oprettelse af et økonomisk samarbejde i Europa. Dette stemte parlamentarikere fra alle de vesteuropæiske lande for; denne henstilling rettede de til deres regeringer. Må jeg spørge den højtærede udenrigsminister: hvad har man egentlig gjort ved denne henstilling? Bliver sådanne henstillinger bare puttet i papirkurven? Spiller det ingen rolle, hvad ærede medlemmer også af dette høje ting har stemt for for ganske kort tid siden med hensyn til fremgangsmåden for løsningen af det europæiske problem? Det må dog spille en rolle, og det er det, vi har prøvet at finde udtryk for i vor dagsorden.

Jeg henstiller, at vi giver landet og Europa en ny chance ved, at Danmark tager dette virkelige mæglende initiativ til at få samlet Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisations ministerråd, sådan at det kan undgås, at konvojen kommer til at sejle, en konvoj, der meget let kan komme til at sejle så langt fra det øvrige Europa, at en samling ikke længere er mulig.

Statsministeren (H. C. Hansen): Jeg tager ikke ordet for i øvrigt at blande mig i den løbende diskussion, men blot for at sige en enkelt bemærkning i anledning af det ærede medlem hr. Poul Møllers referat af ordvekslingen i nævnet.

Så vidt jeg kunne følge det ærede medlem hr. Poul Møller, var hans fremstilling korrekt. Jeg må måske dog have lov at tilføje, at jeg i nævnet sagde — og nu må jeg dog i hvert fald selv have lov at gøre opmærksom på, hvad jeg sagde — at der ikke hidtil fra regeringens side havde været givet udtryk for noget standpunkt til markedsplanerne, ej heller til spørgsmålet om de syv, og at vi havde været yderst omhyggelige med ikke at markere noget offentligt standpunkt. Jeg føjede hertil, at det forekom mig urimeligt, at partierne skulle foretage en drøftelse af den situation,